

færdige Annoncer; og der vil det ganske vist umuligt kunne gaa an at straffe enhver Annonce, som kan bevises at være urigtig. Naar en Købmand f. Eks. anpriser en eller anden Vare og siger, at den er overordentlig efterspurgt, forekommer det mig, at der ikke godt kan være Tale om at straffe Manden, fordi det saa maatte kunne oplyses, at den slet ikke er efterspurgt. Heller ikke kan der være Tale om at gøre Straffeanvar gældende for saadanne smaa Afvigelser fra Sandheden, som den ærede Ordfører nævner, at en Mand siger, han har 600 Kaa-ber, medens han i Stedet for kun har 590 eller lignende. Det vil være meget vanskeligt der at drage en Grænse. Jeg ser ikke andet, end at, hvis man vilde gribe ind, maatte det være visse bestemte Arter af urigtige Foregivender, man maatte søge at ramme, og dertil maatte for det første henregnes saadanne Foregivender, som indeholde væsentlig urigtige Oplysninger om Varernes Bestaafenhed. Derfor forekommer det mig, at naar man overhovedet vil have Straf for disse Forhold, vil det være fuldkommen berettiget at lade saadan indtræde i det Tilfælde, den ærede Ordfører omtaler, hvor en Mand sælger daarlig toradet Byg i Stedet for selsradet Byg. Det er jo nemlig at udgive Varen for noget ganske andet, end den er, og naar det samtidig er noget, der ikke let kan undersøges af Køberen — jeg ved for Resten ikke, om det er Tilfældet her, jeg er ikke tilstrækkelig sagkyndig til at vide det — forekommer det mig, at et saadant Tilfælde vel kunde egne sig til Straf. Nu kan man nok anlægge civilt Søgemaal, naar man er bleven narret, men man kan jo ikke anlægge Søgemaal, blot fordi der staar en saadan Annonce i et Blad, saa længe man ikke har købt og er bleven narret ved den. — Jeg skal altsaa ikke have noget imod, at det henvises til min Overvejelse. Jeg ved ogsaa nok, at dette Spørgsmaal har været gjort til Genstand for Undersøgelser andre Steder, og at der har været Lovforslag fremme i den Retning f. Eks. i Tyskland, men jeg tror ikke, det er blevet til noget dermed. Jeg tror ikke, man har overbundet Vanskelighederne saaledes, at man har kunnet komme til at give egentlig Lov derom. Det er imidlertid et Punkt, som jeg, som sagt, skal bestræbe mig for at erhverve nærmere Oplysninger om samtidig med, at jeg i det hele taget overvejer Sagen.

Da ingen yderligere ønskede Ordet, var Forhandlingen om denne Indstilling sluttet.

Derefter fattes under Forhandling Indstilling under Nr. 3 (se Tillæg B.) Indenrigsministeren vedrørende.

Ordføreren (Bertelsen [Hjørring Amts 5te Valgkreds]): Den sidste Indstilling, jeg skal omtale, er den om Andragendet under Nr. 4. I dette andrages der af „Danmarks Afholdsförening“ om, at der maa blive truffet Forholdsregler fra Lovgivningsmagtens Side for at hindre Forhandling og Udskænkning af berusende Drikke. Afholdsfö-agen har i alt Fald efter min Formening og vistnok efter de flestes Formening været en meget smuk Bevægelse, idet man ved Foredrag og paa anden Maade har søgt at paavirke Befolkningen i Retning af ikke at drikke berusende Drikke. En af de Maader, hvorved der ogsaa, nærmest ad Frivillig- hedens Vej, kan virkes i samme Retning, er den her antydede Vej, som gaar ud paa, at Kommunerne skulle have Ret til at forhindre Oprettelsen af Udsalgs- og Udskænk- ningssteder for berusende Drikke, samt at Statterne skulle have Ret til at bestemme, hvorvidt og i hvilket Omfang de overhovedet ville tilstede Udsalg og Udskænkning af berusende Drikke inden for Kommunen. Jeg mener, at det kan være en meget fornuftig Maade at ordne denne Sag paa, og uden at komme nærmere ind paa Totalafholdsfö-agen end, hvad jeg i Korthed har sagt, skal jeg med disse Ord tillade mig at anbefale Andragendet til den højtærede Indenrigs- ministers Overvejelse.

Indenrigsministeren (Hjørring): Jeg har saa meget mindre at erindre imod, at dette Andragende henvises til Indenrigs- ministeriets Overvejelse, som det staar saa- ledes for mig, at naar man kommer til en Revision af vor Beværtningslovgivning, maa Spørgsmaalet om Indførelsen af en Ord- ning som den, der ønskes her i dette An- dragende, frembyde sig af sig selv. Det er jo bekendt, at en saadan Ordning har be- staaet andetsteds og har virket der, saa vidt man har erfaret, paa gavnlig Maade. Dette Spørgsmaal maa derfor, som sagt, komme under Overvejelse, naar man over- hovedet gaar til en Revision af vor Bevær- ningslovgivning.

J. S. Jensen: Jeg tænker, at jeg paa Afholdsfolkernes Begne kan yde den højt- ærede Minister en Tak for hans velvillige Udtalelse, men jeg kan samtidig ikke lade være at gøre den Bemærkning, at naar vi skulle vente, til der kan blive en almindelig